

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpchiune)
nr. 9 (35) / 2019

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Doamne, ajută necredinței mele!

Citiți în pagina 1

Rugăciunea dăruită creștinilor
de către Arhanghelul Gavriil

Citiți în pagina 4

Nașterea Maicii
Domnului

Citiți în pagina 14

Când gândurile noastre se
liniștesc, și trupul se odihnește

Citiți în pagina 11

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Doamne, ajută necredinței mele!

De fiecare dată când scriu, după ce sunt așternute „pe hârtie” gândurile și frământările ce-mi conduc mâna să scriu, năvală de remușcări îmi invadează mintea... fiecare dintre noi își are lupta lui interioară și aprigă, iar aceste remușcări de care vorbesc acum sunt

exact „punctul de plecare” al acestor rânduri. Nu pot spune că nu îmi place lumea în care trăim, că tehnica actuală nu ne este folositoare sau că atracțiile moderne nu au scopul lor, dar trebuie să recunoaștem că din dorința de nou, din dorința de plăceri sau de a avea totul și cât mai repede, trupurile noastre se alipesc de darurile lui Dumnezeu, în timp ce sufletele se depărtează de El. Acum, poate veți spune: Ce legătură au toate acestea cu mesajul pe care vreau să-l împărtășesc cu voi?

Cred că au o mare legătură, în primul rând pentru faptul că există în fiecare dintre noi o dorință de căutare mai profundă decât credem și, totodată, poate fi un răspuns al acestei căutări...dar toate au o legătură între ele, așa că îngăduiți-mi să exprim aceste rânduri ca o epistolă, ca și cum ar fi cel mai important lucru care ar vrea să rămână în inimile voastre.

Personal, mă bucur foarte mult că în perioada când a fost scrisă Sfânta Evanghelie sau când Sfântul apostol Pavel scria epistolele sale nu exista tehnologia zilelor noastre, dacă ar fi fost așa nu am mai fi avut scrise mărturiile, probabil ar fi fost un format electronic ce s-ar fi pierdut. Dar așa, prin minunata iconomie a Lui Dumnezeu, avem cuvântul scris și va fi tipărit până ce se va (în)tipări și în inimile noastre...

Am fost și voi continua să fiu sincer, cu toate avantajele sau dezavantajele pe care le oferă vremurile în care trăim. Nu o fac din dorința de a părea deosebit, ci trebuie să învățăm în viață să vorbim „pe glasul inimii” care se face auzită prin vibrație interioară. Pentru că acolo unde nu există sinceritate, nu există nici pocăință adevărată!

Am scris și scriu despre Iubire... Am scris și în alte articole și am încercat să mărturisesc atât bogăția acestui sentiment, cât și frumusețea de nedescris a trăirilor

care îl însoțesc. Nu cred că am ajuns cu adevărat să iubesc, ci că încerc să iubesc, aceasta-mi este dorința încă neîmplinită. Și purtat fiind de valul gândurilor, m-am întrebat încă o dată de ce insist pe iubire. De ce nu scriu despre asceză, despre rugăciune, despre post, despre smerenie, despre ascultare, despre cunoașterea de sine, despre noutățile cotidiene, etc...? Iar acum realizez că de fapt încerc să „ofer” din puținul pe care-l am, toate celelalte chiar dacă nu îmi sunt străine, îmi sunt încă foarte departe....

Unul dintre adevărurile acestei vieți este că trăim într-o lume modernă caracterizată de o relativitate condiționată! Condiționată de un Eu mare și de obiceiurile noastre care, de cele mai multe ori, sunt rezultatul dorințelor. Iar dorințele pot fi bune, pot fi și rele...relativitatea aceasta nu face altceva decât să planeze (de)asupra vieții ca un satelit ce este programat să dea numai anumite informații doritorului; nu poate transmite sentimente, dar poate duce la cunoaștere.

Așa că, frământat pentru ce voi scrie în revista de debut a anului bisericesc, realizez că mă „învârt” iarăși în jurul iubirii și a stării din Rai dinainte de cădere. În același timp, mă întreb: „Eugen, iarăși vrei să scrii despre iubire?”... și-mi răspund singur: „Da! Cred că da! Dar...Doamne, ajută necredinței mele!”. Și mă las dus de rugăciune...

În pericopa Evanghelică a vindecării fiului lunatic, tatăl copilului îi răspunde Domnului Hristos: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”. Cu mulți ani în urmă, credeam că este un răspuns greșit sau, mai bine spus, nu înțelegeam sensul cuvintelor. Consideram că ar fi mult mai logic să spună: „Cred, Doamne, ajută credinței mele”. Și mă întrebam ce reprezintă aceste cuvinte. În lucrarea intitulată „Jurnalul fericirii”, Pr. Nicolae Steinhardt spune foarte frumos că: „Mai amețitoare vorbe nu s-au rostit niciodată, afară de: Cred, Doamne, ajută necredinței mele... Ce fel de credință este aceasta care este și nu este, care se afirmă, dar se și recunoaște nevoită a cere ajutor?”. Acum, sunt convins că tatăl copilului nu era un om necredincios. Sunt convins că dacă nu ar fi crezut, nu s-ar fi dus la Domnul Hristos. Dar nu avea credință astfel încât să înțeleagă puterea minunii dumnezeiești. De aceea a spus: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”. Omul își considera puțina sa credință drept necredință.

La un moment dat, ochii mi se umplu de lacrimi, simt un gând care parcă-mi pătrunde până în măduva oaselor și singurul lucru pe care vreau să-l fac este să plâng... Acel om se considera necredincios, pe când eu m-am amăgit toată viața cu o credință pe care pur și simplu nu o aveam. Credința și iubirea reprezintă comuniunea deplină cu Dumnezeu! Suntem creați după chip și spre asemănare,

iar atunci când vorbim despre om ar fi bine să ne amintim că este „expresia puterii creatoare a Iubirii”. Deci, dacă omul din Iubire a fost creat, în iubire se desăvârșește... Dar, când vorbim despre iubire ne referim la două chipuri, nu? Când iubești îți îndrepti privirea către celălalt, nu?

Sunt convins că Adam și Eva, atunci când se uitau la Dumnezeu prin grădinile Raiului, erau în comuniune deplină cu El, iar ei se bucurau de prezența Lui. Ruptura (sau mai bine zis căderea din starea aceasta) s-a produs în clipa în care Adam și-a întors fața de la Domnul și a început să se uite la el însuși. În momentul în care privirea ce-mi împărtășea iubirea Domnului Hristos se îndreaptă către mine, aud îndemnul „veți fi ca dumnezei...” și atunci încep să cred în mine, să mă consider mai deosebit decât sunt, iar Dumnezeu va fi înlocuit treptat de calculator, televizor, promoțiile primăverii, reducerile de toamnă, telefon, etc. Și ce se întâmplă apoi? Îmi văd neputința și încep să mă ascund, nu-L mai pot simți pe Dumnezeu. Realizând că sunt plin de păcate, încep să înțeleg de ce se pierde comuniunea, de ce se pierde starea de har în care omul se bucură de Dumnezeu și Dumnezeu de om...

Dacă prin limbaj pot comunica cu tot ce mă înconjoară, prin iubire intru în comuniune! Cuvântul poate conduce la iubire, dar iubirea nu este nevoie să vorbească! Plecăm de la credință, pășim prin cuvânt în viața aceasta, dar linia de sosire este clipa în care ajungem să iubim.

Așa cum spunea părintele Iulian: Când doi oameni se iubesc, timpul pare că nu mai are limite, transformând orele în secunde! Iar eu, păcătosul, când îmi propun să vorbesc cu Dumnezeu, după o oră mă dor genunchii, spatele, capul și toate celelalte. Oare unde am ajuns? Cred că toate (bune și rele deopotrivă) sunt lăsate de Domnul Hristos pentru ca omul să găsească din nou drumul către El, toate sunt spre a ne îndemna să ne gândim la Casa Părintească, toate sunt clipe de „venire în fire” pentru a avea puterea sufletească necesară să spunem: „Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău!”

Din păcate, nu toți avem gândul la Domnul Hristos (sunt puțini cei care îl au cu adevărat) dar ne putem ruga toți pentru a-l avea, încercând mereu a nu judeca pe aproapele nostru oricât de „drepti” ne-am simți, oricât de cumpătați am fi, oricât de îndreptățiți ne-am considera; căci judecata aparține Domnului.

Aș încheia cu o scurtă rugăciune pe care inima mă îndeamnă să o împărtășesc cu voi: Dă-mi, Doamne, puterea să fiu om, să am credință, să iubesc pe aproapele meu și să fac cunoscute tuturor acestea. Amin!

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tâmpaș

Rugăciunea dăruită creștinilor de către Arhanghelul Gavriil

Într-una dintre chiliile ce se găsesc în împrejurimea Kareii, în Muntele Sfânt (Kareia - „capitala” Muntelui Sfânt), ridicată în cinstea Adormirii Maicii Domnului, a sihăstrit la anul 982 un oarecare bătrân cu ucenicul lui.

Într-o sâmbătă seara, pe data de 10 iunie, a plecat bătrânul pentru privegherea bisericii „Începătorului”, punându-l pe ucenic să citească singur slujba. Noaptea, călugărul a auzit o bătaie în ușă. Deschide și vede un oarecare călugăr necunoscut.

Vizitatorul a rămas în noaptea aceea la chilie, cântând împreună slujba utreniei. Înainte de oda a noua a cântărilor (cântarea a 9-a), călugărul chiliei a cântat până la cunoscutul imn al Sfântului Cosma Melodul „Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii...”, pe când străinul a cântat până la „Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru”. Cel dintâi a auzit și a zis cu uimire:

- Haide să cântăm numai „Ceea ce ești mai cinstită...”, „Cuvine-se cu adevărat...” ne este necunoscut. Te rog, scrie-mi acest imn ca să-l cânt și eu pentru Născătoarea de Dumnezeu.

- Adu-mi cerneală și hârtie și o să ți-l scriu.
- Nici cerneală nu am, nici hârtie!
- Adu-mi atunci o piatră!

Călugărul a adus-o, iar străinul a luat-o în mâinile sale și a scris pe ea cu degetul imnul închinat Maicii Domnului. Aceste cuvinte se scrijeliseră atât de adânc în placa cea tare, ca și când ar fi fost lut plămădit atunci.

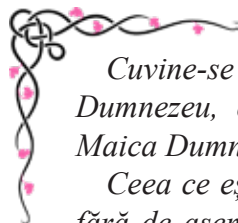
- De acum înainte așa să-l cântați și voi și toți ortodocșii, a zis străinul, făcându-se nevăzut.

Era Îngerul Domnului, trimis din cer ca să aducă imnul oamenilor. Când s-a întors bătrânul de la priveghere și a auzit cele legate de imn, a slăvit pe Dumnezeu și a mulțumit Maicii Domnului pentru minunata ei arătare. După aceea, a povestit în capitală întâmplarea, iar de acolo placa cu litere îngerești a fost trimisă la rândul ei, împreună cu povestirea scrisă, la patriarh.

De atunci, imnul acesta arhanghelic se cântă în sfintele slujbe ortodoxe. Icoana Maicii Domnului în fața căreia s-a întâmplat minunea a fost dusă la biserica unde a avut loc întâmplarea. Chilia aceea, unde s-a auzit pentru prima dată imnul arhanghelic, s-a numit „Cuvine-se cu adevărat”, pe când împrejmuirea s-a numit „Paradis”.

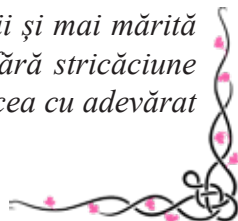
În concordanță cu sinaxarul din 11 iunie, îngerul care a învățat pe călugăr imnul era însuși Arhanghelul Gavriil.

(Ion Andrei Țărescu, *Minuni ale Sfinților Îngeri*, Editura Bunavestire, Bacău, 2002, pp. 172-173)

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Domnul îți trimite om spre mântuire

Viața de familie e ca un poligon de testare a calității iubirii noastre. Numai dragostea autentică poate depăși greutățile, poate sprijini în clipa cea grea, poate să nu trădeze, ci să prețuiască ceea ce are, să nu inventeze, ci să privească situația cu ochi lucizi – iar toate premisele născocite, false, idealizarea, visarea se sfârșesc prin dezamăgire, mânie, ciudă, agresiune și tot felul de alte nenorociri.

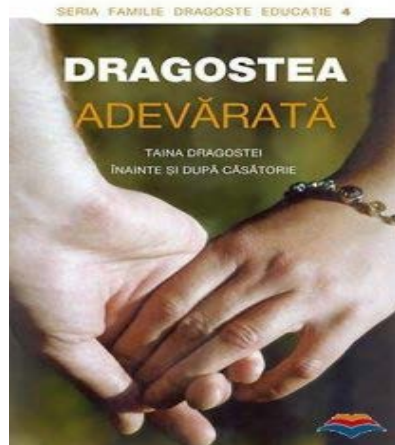
Dacă în relație există o anumită dizarmonie, în sensul că eu năzuiesc spre el, iar el mă evită, trebuie să chibzuiesc dacă sentimentele noastre sunt autentice. Atunci când există scânteia dumnezeiască, atracția este neapărat una reciprocă. Două inimi omenești încep să comunice în tăcere – vorbesc până și privirile, gesturile.

Cei doi au stat pur și simplu alături, nici măcar nu și-au mărturisit sentimentele, și totuși simt apropiere, atracție. Convorbirea poate privi lucruri care n-au absolut nicio legătură cu dragostea, însă ei știu că au neapărată nevoie unul de celălalt, că între ei există profundă legătură de taină, că Domnul le dă un semnal nevăzut și fiecare pleacă simțind un anumit cutremur.

Lucrul acesta este întotdeauna trăit ca un eveniment. Mitropolitul Antonie al Surojului are remarcabilul concept de „întâlnire”, are chiar o omilie „Despre Întâlnire“. El spune că înainte de a te îndrăgosti trebuie să te întâlnești, că „întâlnirea” este trăirea apropierei duhovnicești, a atracției unuia față de celălalt. Dacă această întâlnire s-a produs în adâncul inimii omenești, această dragoste nu se termină, ea dănuie pentru tot restul vieții - și fericiți sunt cei ce au observat această scânteie și au consolidat relația lor prin legăturile nunții, prin cununie, fiindcă această dragoste e pentru toată viața!

Astfel, Domnul îți trimite om spre mântuire.

Dragostea adevărată, Taina Dragostei înainte și după căsătorie; Editura Sophia; București, 2012, p. 56

Strofe pentru suflet

Fericirea

Auzit-am că, pe vremuri,
Dumnezeu ar fi dorit
Ca să afle, printr-un înger,
Dacă omu-i fericit!

Merse îngerul pe cale,
Lumea-ntreagă colindând,
Când la deal și când la vale,
Pe creștini tot întrebând.

Unul zise: „- Cum pot oare
Fericit să mă numesc?
Să îmi fie cu iertare,
Nu vezi cât de mult trudesco?!”

Altul zise cu durere:
„- Eu aș fi, dar ce să fac,
Fiindcă banii-s la putere,
Iar eu sunt un om sărac!”

Unul spuse cu mândrie:
„- Eu am bani, ce pot să zic?
Am destulă avuție,
Nu duc lipsă de nimic!

Însă fericit aș spune
Că nu pot să mă numesc,
Fiindcă n-am copii pe lume
Și încep să-mbătrânesc.”

Altul strigă cu ocară:
„- O, ce fericit aș fi,
Dacă n-aș avea povară
O mulțime de copii!

Nu am ce le da la masă,
Tare mult mă chinuiesc,
Cum pot oare cu-așa casă
Fericit să mă numesc?”

Când pe altul îl întrebă:
„- Tu ești fericit ori ba?”,
Dând din cap, el spune-n grabă
„- Hm! Nu prea mult, Măria-ta!”

„- Dar de ce? Ce îți lipsește?”,
Zise îngerul suav,
„- Aș trăi împărătește,
Dar sunt trist, că sunt bolnav!

Am umblat prin lumea-ntreagă
Pe la doctori, dar n-am leac
Sunt slăbit și fără vlagă
Și nu știu ce să mai fac!”

Și cuprins de întristare,
Îngerul plecă mahnit,
Că în lumea asta mare
Niciun om nu-i fericit!

Tot așa cărteau creștinii,
Orșiuinde întreba,
Apăsând mai tare spinii
Domnului pe fruntea Sa.

Și cu fiecă răspuns,
Pas cu pas îl aduceau,
Spre Golgota, în ascuns
Și pe Cruce-L răstigneau!

Merse îngerul ce merse
Până când a întâlnit
Un om ce sudoarea-și șterse
De pe chipul său trudit.

„- Omule, te văd muncind
Și ești mult prea obosit,
Ziua toată robotind,
Spune-mi: tu ești fericit?”

Omul se-ndreptă de spate
Și, privindu-l pe străin

Îi spuse cu bunătațe:
„- Fericit sunt pe deplin!”

Îngerul sări deodată
Iscodindu-l înadins:
„- Casa ta-i dărăpănată,
Focu-n vatră ți s-a stins.

Ai copii prea mulți, se pare
Și cu greu îi crești pe toți,
Nu ai bani pentru mâncare
Și ești fericit, socoți?”

„- Eu nu te cunosc, străine!
Și nu știu de unde vii,
Dar, de vrei, rămâi la mine
Până mâine-n zori de zi.

Iat-acum se face seară,
Nu-i bine să mergi pe drum,
Că sunt oameni răi pe-afară
Și flămând vei fi oricum.

Nu am bani, nu am avere,
Nu am casa un palat,
Am în schimb, o mângâiere,
Că am sufletul curat.

Casa mea dărăpănată,
Cu căldură te-o primi,
Chiar de focu-i stins în vatră,
Om mânca ce s-o găsi.

Și cu toții stând la masă
Domnului I-am mulțumi,
Că spre noi mereu revarsă
Un noian de bucurii.

Să fii fericit în lume
Dacă vrei, nu e prea greu,
Că averea mea, vezi bine,
E doar Bunul Dumnezeu.

El îmi dă mereu putere,

El mă iartă când greșesc,
El mi-alină orice durere,
El m-ajută să trăiesc.

Cine are-așa avere
Are tot ce și-a dorit,
Are-n suflet mângâiere
Și e-n viață fericit!

Am copii pe lângă casă,
Am pământ să-l pot munci,
Am nevastă credincioasă,
Fericit, de ce n-aș fi?”

Îngerul să-i spună taina
Ar fi vrut, dar ce folos?
Se vedea că poartă haina
Dăruită de Hristos!

Bucuros, el se întoarce
Și zbură spre cer grăbit,
Fiindcă, în sfârșit, aflase,
Un om care-i fericit.

Auzind Domnul îndată,
Le dădu creștinilor
Pedeapsa bine-meritată
Pentru necredința lor.

Numai cel ce nu cârtise
Fericit în veci va fi,
Că, din toți, doar el primise
Darul de-a se mântui.

Cine are-nțelepciune
Să priceapă, n-ar fi greu:
Fericirea nu e-n lume,
Ci e doar în Dumnezeu!!!

Dac-am fi, din întâmplare,
Întrebați și noi cândva,
Conștiința noastră oare
Ce-ar răspunde? NU sau DA?!

Autor: Dorina Stoica

Am învățat de la viață...

Am învățat că mai poți continua mult timp după ce spui că nu mai poți.

Am învățat că într-o secundă poți pierde sau câștiga totul.

Am învățat că oamenii te pot răni și iubi cu aceeași intensitate.

Am învățat că un prieten este comoara cea mai frumoasă de pe pământ.

Am învățat că nu este nevoie să schimbi oamenii, ci să te schimbi pe tine.

Am învățat că prietenia este o floare care poate fi udată și de la distanță.

Am învățat că în viață se închide o ușă și se deschide o fereastră. Sau invers.

Am învățat că nimeni nu este proprietatea nimănui.

Am învățat că oamenii au dreptul să te vorbească de rău și tu ai dreptul să-i vorbești de bine. Când vorbesc despre alții, de fapt vorbesc despre ei.

Am învățat că oricând se poate întâmpla orice și eu trebuie să fiu pregătit pentru asta.

Am învățat să privesc spre trecut cu înțelegere, spre prezent cu bucurie și spre viitor cu nădejde.

Am învățat că viața îți oferă o mulțime de lecții și că mereu mai există ceva de învățat.

Am învățat că orice obiect, eveniment sau om are două laturi de privit.

Am învățat să mă plâng mai puțin și să mulțumesc mai mult.

Am învățat să trăiesc Aici și Acum cu bucurie.

Am învățat că sunt lucruri care nu înseamnă nimic oricât de mult ar vrea mintea să însemne ceva.

Am învățat că fiecare om are o cameră în căsuța inimii sale unde nu dorește să intre decât foarte rar și eu trebuie să accept asta.

Am învățat să spun „Îmi pare rău”, „Te rog să mă ierți”, „Mulțumesc”, „Te iubesc”.

Am învățat că nu am învățat nimic...

Ieromonah Hrisostom Filipescu

Să învățăm să respectăm necazurile celorlalți

Copiii foarte mici când plâng – mă uit la mame că se reped la ei și-i zgâlțâie, și-i leagănă până-i ameteșc și le bagă suzete și tot felul de „minciunele” în gură, ca să tacă. Dar omulețul ăla are un necaz. Dumnezeuastră când sunteți necăjiți nu vreți să plângeți? Trebuie să-mi plâng necazul. Există doliu. Există sărbătoare și există doliul. O bucurie trebuie sărbătorită. O durere trebuie plânsă, trebuie jelită. Sufletul are nevoie de răgaz ca să-și trăiască bucuria sau necazul, în care să tragă învățătura. Dar dacă mă-mbăt pentru că am un necaz și mă-mbăt pentru că am o bucurie, aia nu mai e viață de om, aia e viață de dobitoc. Mă iertați, aici nu e nimeni care bea, nu?...

Să ținem deci minte că aceste necazuri ale copilului care plânge îl ajută să învețe să fie om. Și atunci pot să mă uit, cu grijă și cu iubire, dacă e spălat, e schimbat, dacă a mâncat... Dacă nu asta e problema, înseamnă că l-a înfuriat ceva. Știți cât de des se înfurie cei de o lună, de două, de trei? Se înfurie pe bec – l-a bătut în ochi. Se înfurie pe mamă că nu vine imediat... Lasă-l să-și trăiască furia și spune-i că-l înțelegi! Dacă-l zgâlțâi și-i oferi o plăcere care să-l scoată din trăirea aceluia necaz, el nu va învăța că în lume va avea necazuri, că sunt de neevitat și se va zgâlțâi în toate felurile și va băga orice în gură numai să-i treacă, să nu mai simtă durerea sau disconfortul necazului! Și chiar vă recomand să-i spuneți: „Omulețule, pe lume sunt necazuri. Dar, îndrăznește!”. Să vedeți cum face! Aoleo!... Sunt foarte deștepți. Spuneți-le orice, povestiți-le și explicați-le! Ei nu știu limba, dar au niște organe de receptare a ceea ce spunem, prin care înțeleg ce spunem fără să știe cuvintele. Dacă nu le spunem acum, vor înțelege și mai puțin când vor învăța cuvintele. Vor zice: „N-am auzit bine!”, pentru că atunci vor avea alte interese.

Așadar, să învățăm să le respectăm necazurile celorlalți, să le respectăm trăirea și să-i ajutăm numai și numai dacă e nevoie și ei ne cer asta. Pentru că foarte multe necazuri se măresc din cauza binevoitorilor care vor să ne ajute... (...)

Maica Siluana Vlad, în conferința „Necazul, o călăuză pe Cale”

Când gândurile noastre se liniștesc, și trupul se odihnește

Când aproapele ni se plânge din pricina neputințelor sale, luăm parte la ele – dar dacă nu știm să ne liniștim (iar aceasta înseamnă să-i încredințăm Domnului neputințele și slăbiciunile noastre și ale aproapelui nostru), atunci preluăm această mare povară și sistemul nostru nervos nu mai poate răbda, nu ne mai putem suporta nici pe noi, nici pe semenii noștri. Atunci, în chip firesc, și în societate, și la locul de muncă, și în familie – pretutindeni – viața devine chinuitoare. Nervii sunt încordați peste măsură, iar noi nu suntem deprinși să ne liniștim (sufletește).

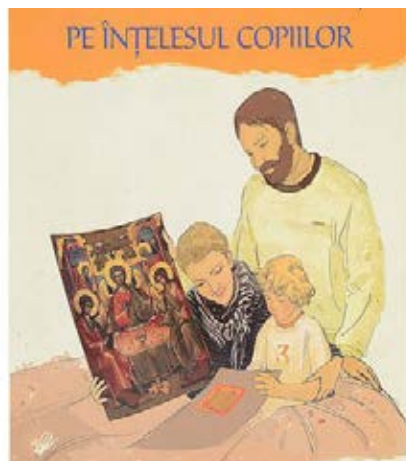
Aceasta înseamnă că trebuie să ne odihnim cugetul. Când gândurile noastre se liniștesc, și trupul se odihnește.

Trebuie să ne predăm Domnului, să-I încredințăm toate ale noastre, căci El este prezent pretutindeni. Domnul vrea de la noi să fim liniștiți și în pace, fără vreun gând. Așadar, inima să fie în liniștire. Sfinții Părinți spun: „Să ne adunăm mintea în inimă”. Și acolo mintea să se odihnească, dar fără gânduri, fără imagini; atunci să îi dăm, spun Părinții, lucrare – căci mintea se află neîncetat în mișcare și caută lucrare –, să îi dăm atunci rugăciunea Numelui Mântuitorului, a Numelui lui Iisus. Să îi dăm minții să-L cheme pe Domnul în ajutor, căci El este aici, și să fie neîncetat în părtășie cu Dânsul.

Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița, Cum îți sunt gândurile, așa îți este și viața, Editura Predania, București, 2010, p. 166-167

Credința pentru copiii de toate vârstele

Conservele bătrânului Efrem

Le când Părinții din Sfântul Munte coborau și cumpărau câte ceva sau primeau binecuvântări de la alte mănăstiri - posmag sau legume - cobora și Bătrânul Efrem, noaptea în ascuns și își umplea traista cu cutii de conserve goale de prin gropi. Iar ziua urca și el cu sacul încărcat în sihăstria lui, dând astfel celorlalți impresia că duce alimente. Când ajungea la peșteră, punea cutiile de conserve înaintea ușii peșterii sale, ca vizitatorii să le vadă și să-și facă impresia că este mândăcios, tocmai el care ținea posturi lungi. Iar din multa nevoie și din multa umezeală ce avea peștera, mai târziu a dat în tuberculoză. De aceea, a fost nevoie ca singur să-și zidească puțin mai departe de peșteră, într-un loc înșorit, o colibă mică de piatră care abia îl încăpea. Acolo și-a continuat același tipic: căra în ascuns cutii de conserve goale de prin gropi și le lăsa înaintea ușii sale. Toți cei care le vedeau - fiindcă nu știau adevărul despre bătrânul Efrem - spuneau:

- Ce face acesta aici? A adunat toate conservele!

Binecuvântările (alimentele) ce i le dădeau câteodată Părinții le primea cu bucurie, dar noaptea mergea și le lăsa pe la chiliile Părinților ce aveau nevoie sau la bolnavi, cărora le și slujea. El însuși avea multă dăruire și se lăsa în purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Odată, când a fost închis în peșteră, din pricina zăpezii, Bunul Dumnezeu a trimis hrană Bătrânului Efrem printr-un om care, după ce a lăsat o traistă plină, a dispărut dinaintea bătrânului. Starețul a slăvit pe Dumnezeu și a trecut toată iarna aceea cu acea binecuvântare a lui Dumnezeu.

Pe lângă toate cele ce le-am spus, Bătrânul Efrem avea multă prihănire de sine și unii, din păcate, credeau cele spuse atunci când se clevetea pe sine. Astfel, în smerenie și în ascuns și-a sfârșit nevoița sa aspră pentru dragostea lui Hristos și s-a odihnit în Domnul.

Povestire inclusă în cartea NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Despre religie

„Acei care combat religia, înainte de a o combate să învețe cel puțin ce fel este ea.” (PASCAL)

„Căutați-mi un popor lipsit cu totul de simțul religios. Dacă-l veți găsi, să fiți siguri că acest popor stă numai cu câteva trepte deasupra animalității.” (Hume)

„Dacă unii părinți își trimit copiii la o școală deasupra căreia e scris: „Aici nu se învață religia!”, atunci acești părinți sunt buni de pus sub acuzare.” (V. Hugo)

„Fiul meu, sunt bune pornirile inimii, dar cel mai bun liman unde se poate odihni sufletul omului e religia!” (Diderot)

„Lucru vrednic de admirație: religia creștină, care pare să aibă ca obiect fericirea în viața viitoare, ne aduce totuși fericire și în viața aceasta.” (Montesquieu)

„Niciun învățământ fără educație, fără morală și fără religie! Ideologii au propovăduit în pustiu de când s-a hotărât – fără pricepere - că în școală nu e nevoie să se vorbească despre religie.” (Pourtales)

„Religia e tot cea mai bună garanție pentru păstrarea bunelor moravuri.” (Montesquieu)

„Religia este baza existenței omenești.” (Schlegel)

„Religia este cea mai profundă poezie a sufletului.” (Fr. V. Hellwald)

„Un popor fără educație religioasă s-ar putea conduce numai cu tunurile.” (Washington)

Nașterea Maicii Domnului

Cea dintâi mare sărbătoare din anul bisericesc ortodox este Nașterea Maicii Domnului, prăznuită la 8 septembrie.

Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor.

Din Sfânta Tradiție știm că părinții Maicii Domnului erau Dreptii Ioachim și Ana. Ei erau sterpi și înaintați în vârstă, dar își doreau un copil.

Arhanghelul Gavriil s-a arătat apoi fiecăruia dintre ei, spunându-le că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Damaschin spune că firea celor doi s-a biruit prin har și a rămas supusă acestuia. Nu a luat-o înaintea harului. A așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul. Astfel, deși născută în chip firesc din Dreptii Ioachim și Ana, Maica Domnului a fost și rodul rugăciunilor, făcute cu lacrimi și cu frângerea inimii, de către părinții ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune.

Un copil cu o chemare dumnezeiască: chemarea de a fi mama care a dat trup de om lui Dumnezeu-Fiul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Părinții i-au pus numele Maria, care înseamnă Doamnă sau Stea, arătând mai înainte strălucirea vredniciei ei de Maică a Stăpânului tuturor.

Astfel a venit pe lume aceea care a fost, este și va fi, fiica Părintelui Cereș, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitoarea păcătoșilor, atotputernică ajutătoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica mântuirii noastre, a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o laudăm în vecii vecilor. Amin.

Sursa: www.basilica.ro

Înălțarea Sfintei Cruci

Sfânta și cinstita Cruce pe care o sărbătorim este de fapt lemnul Crucii pe care Domnul Hristos a fost răstignit pentru mântuirea noastră. Precum se știe, cinstirea Sfintei Cruci începe din timpul Apostolilor.

Sfântul Apostol Pavel scria galatenilor, vorbind despre taina Crucii: „Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume” (Galateni 6, 14). Iar, în altă parte, tot el spune: „Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18).

Cu această cinstire față de taina Crucii au străbătut creștinii tot timpul prigoanelor, trei sute de ani, până în vremea când a ajuns împărat la Roma Constantin cel Mare (306-337). Vremea marelui împărat, la rândul ei, a fost pentru creștinătate ca o adevărată naștere din nou a evlaviei față de Sfânta Cruce, moștenită de la Apostoli.

Mai întâi, împăratul Constantin însuși s-a creștinat, printr-un semn ceresc, ca și Sfântul Apostol Pavel pe drumul Damascului, și anume prin arătarea, în amiaza zilei, pe cer, a semnelui Sfintei Cruci, alcătuită din stele și cu îndemnul din stele alcătuit: „Prin acest semn vei învinge!”.

Deci, văzând în aceasta un semn dumnezeiesc, împăratul porunci meșterilor lui și făcând cruce mare din aur și din pietre scumpe, după chipul ce se arătase, porunci ca acest semn să meargă înaintea oștilor sale. Iar după ce a biruit oastea lui Maxențiu, în anul 312, la Podul Milvius, pe Tibru, marele Constantin a intrat biruitor în Roma. În anul următor, el a dăruit libertate creștinilor prin edictul de la Mediolanum (Milano), din anul 313.

Crucea rămâne în veci cel mai sfânt Altar al celei mai înalte Jertfe: dumnezeiasca Jertfă a Răscumpărării lumii întregi și a noastră, a tuturor, o dată pentru totdeauna. Acestei Cruci prin care se arată „puterea lui Dumnezeu” ne închinăm spunând: „Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim”. Amin.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2019

1 D † Cuv. Dionisie Exiguul; † Cuv. Simeon Stâlpnicul și Marta, mama sa (Începutul anului bisericesc)

Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11

2 L Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului

3 M Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist

4 M Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise

5 J † Sf. Proororia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban

6 V † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie

7 S Înaintepăznuirea Nașterii Maicii Domnului; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați (Sâmbăta dinaintea Înălțării Sf. Cruci)

8 D (†) Nașterea Maicii Domnului

Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Ap. Filipeni II, 5-11; Galateni VI, 11-18; Ev. Luca X, 33-42; XI, 27-28; Ioan III, 13-17; glas 3, voscr. 1

9 L Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona și Cuv. Chiriac de la Tazlău

10 M Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa

11 M Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin

12 J Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului)

13 V † Înaintepăznuirea Înălțării Sf. Cruci; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. Ioan de la Prislop

14 S (†) Înălțarea Sf. Cruci

15 D †) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș; Sf. M. Mc. Nichita Romanul

Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16-20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 4, voscr. 2

16 L Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina

17 M Sf. Mc. Sofia și ficele sale: Pistis, Elpis și Agapi

18 M Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor

19 J Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont

20 V Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist

21 S Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci) (Post)

22 D †) Sf. Ier. Mc. Teodosie de M-rea Brazi; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin

Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 5, voscr. 3

23 L † Zămisirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia

24 M † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; †) Cuv. Siluan Athonitul

25 M Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej

26 J † Adormirea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. Voievod Neogoe Basarab

27 V †) Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia

28 S † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Mc. Pimen

29 D Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 6, voscr. 4

30 L Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Doamne, ajută necredinței mele!	1
Rugăciunea dăruită creștinilor de către Arhanghelul Gavriil	4
Domnul îți trimite om spre mântuire	6
Strofe pentru suflet	7
Am învățat de la viață	9
Să învățăm să respectăm necazurile celorlalți	10
Când gândurile noastre se liniștesc, și trupul se odihnește	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Nașterea Maicii Domnului	14
Înălțarea Sfintei Cruci.....	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424